

תת"ע 10654/12/19 - עבד אל גני מוחמד נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 10654-12-19 מדינת ישראל נ' מוחמד

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מבקש	עבד אל גני מוחמד
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש ביום 24.2.2020.

כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה ללא רישיון נהיגה שפקע ועברו למעלה משנתיים מפקיעתו בניגוד לסעיף 10(א) לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**") ונהיגה ללא פוליסת ביטוח בת תוקף בניגוד לסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש, תש"ל-1970].

הדיון בעניינו של המבקש נקבע ליום 13.1.20.

ביום 12.1.2020 הגיש המבקש בקשת לדחיית הדיון. באותו יום נעתר בית המשפט לבקשתו והדיון בעניינו נדחה ליום 24.2.2020.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו פסילה בפועל למשך 12 חודשים, 6 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים וקנס בסך 3,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי לא קיבל זימון למועד הדיון החדש שנקבע ומשכך לא התייצב במועד זה. המבקש טען כי העונש שהושת עליו הינו עונש חמור יחסית למדיניות הענישה המקובלת בעבירה בה הורשע וכי ככל שהיה מתייצב לדיון ספק רב אם היה מוטל עליו עונש שכזה. לטענת המבקש הוא זקוק לרישיון הנהיגה שלו בשל מצבו הבריאותי המחייב אותו להיות ניד וזמין לטיפול, דבר שמקשה על משפחתו בפרט נוכח גילו.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי על נאשם המבקש לדחות את מועד הדיון מוטלת האחריות לעקוב אחר מועד הדיון החדש.

לטענת המשיבה, טענתו של המבקש לפיה הושת עליו עונש חמור אינה יכולה לעמוד בחלוקף זמן רב מיום מתן גזר הדין

ולאחר שהפקיד את רישונו במזכירות בית המשפט.

דין והכרעה

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולענין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש לא התייצב לדיון ביום 13.1.20 אותו ביקש לדחות ואף לא התייצב לדיון במועד הנדחה. טענתו לפיה לא קיבל הודעה על הדיון הנדחה אינה מתיישבת עם העובדה שלא התייצב לדיון אותו ביקש לדחות. אין לנאשם שבחר לא להתייצב לדיונים בעניינו ולא ברר מה עלה בגורל בקשת הדחיה שהגיש אלא להלין על עצמו.

בנסיבות אלה אני קובעת כי לא קיימת בידי המבקש סיבה מוצדקת לאי התייצבותו לדיון.

האם קיים חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** מיום 24.4.2018).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

המבקש לא כפר במיוחס לו ולא העלה טענות הגנהאלא טען כי העונש שהושת עליו הינו חמור.

בשים לב לחומרת העבירה, עברו התעבורתי של המבקש ונוכח העובדה כי לא ניתן להשית עליו מאסר או מאסר על תנאי בהיעדרו, איני סבורה כי מדובר בענישה בלתי מידתית.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

שיהוי בהגשת הבקשה

פסק הדין ניתן ביום 24.2.20 והנאשם הפקיד רישונו במזכירות בית המשפט ביום 24.6.20. בנסיבות אלה מדובר

בבקשה המוגשת בשיהוי ניכר ללא הסבר המצדיק זאת.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ט"ו כסלו תשפ"א, 01 דצמבר 2020, בהעדר
הצדדים.